

Arrest

nr. 252 729 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 17 juli 2006 erkend als vluchteling.

1.2. Op 24 juli 2019 werd verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.3. Op 24 oktober 2019 werd een einde gesteld aan verzoekers verblijf en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13*octies*). Met het arrest van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 232 855 van 20 februari 2020 werd deze beslissing echter vernietigd.

1.4. Op 27 juni 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie, op grond van artikel 40ter, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 11 december 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd door de Raad vernietigd bij arrest nr. nr. 233 708 van 9 maart 2020.

1.6. Op 11 september 2020 werd opnieuw een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.06.2019 werd ingediend door:

[…]

Alias: […]

om de volgende reden geweigerde

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.06.2019 gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde K.Z. (RR: …), in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag werd eerder reeds geweigerd, namelijk op 11.12.2019. De beslissing werd na een beroepsprocedure echter vernietigd door de RW, waardoor het dossier opnieuw dient in overweging te worden genomen.

Het verblijfsrecht dient heden daarom opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Op 23.04.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven; en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, bij nacht.

Op 09.02.2011 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens bendevoorming en poging tot diefstal met braak.

Op 22.05.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met valse sleutels; en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is.

Betrokkene heeft, na toekenning van internationale bescherming door het Commissariaat-Generaal voor vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in juli 2006 en na toekenning van een onbeperkt verblijf in België, er heel bewust voor gekozen zich niet normenconform te gedragen en zware feiten te plegen. Betrokkene heeft voldoende kansen gekregen in het Rijk, dewelke hij inmiddels zelf heeft verbrod.

Betrokkene is tot drie maal toe correctioneel veroordeeld. Hij kreeg telkenmale de kans om zich opnieuw trachten te integreren in onze samenleving en een gezinsleven (verder) uit te bouwen. Er zou mogen verwacht worden dat betrokkene deze kansen met beide handen zou grijpen. Dit staat echter haaks op de veroordelingen die hij heeft opgelopen. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het feit dat betrokkene recidiveerde blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De feiten van de laatste veroordeling dateren van 2012, echter is het gevaar nog steeds ontegensprekelijk actueel. In het vonnis dd. 22.05.2018 staat te lezen dat bij de bepaling van de strafmaat de rechtbank trouwens eveneens rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten, het aandeel van betrokkene bij de feiten, de leeftijd, persoonlijkheid en het strafrechtelijk verleden van de betrokkene, zijn persoonlijke situatie en het tijdsverloop sinds de feiten in 2012. De feiten werden door de rechtbank als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Er wordt gesteld in het vonnis dd. 22.05.2018 dat de betrokkenheid bij de aangehaalde feiten getuigt van een zeer verregaande normvervaging. De feiten getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen en verhogen het maatschappelijk onveiligheidsgevoel, en de gepleegde feiten kunnen geenszins getolereerd worden, zo staat te lezen Betrokkene bevindt zich bovendien in staat van herhaling en geeft geen blijk van enig schuldinzicht De actualiteit, de ernst, het gevaar dat betrokkene uitmaakt en het risico voor recidive worden aldus ook in het vonnis duidelijk aangestipt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24) " (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Dat er bovendien geen PV's meer in het ANG voorkomen op betrokkenes naam sinds die feiten, getuigt er niet per definitie van dat betrokkene sindsdien daadwerkelijk zijn leven op het rechte pad zou hebben: betrokkene is immers pas voorlopig in vrijheid gesteld sinds 26.04.2019 (cfr. opsluitingsfiche "Libéré à Brugge le 26.04.2019. Liberation provisioned). Deze stelling houdt wel degelijk steek gelet betrokkene onder elektronisch toezicht stond. Betrokkene stond onder elektronisch toezicht van 8.10.2018 tot 26.04.2019. Gelet op het straftotaal kon betrokkene deze straf uitvoeren middels een enkelband. De procedure bestaat er uit dat veroordeelden met een straftotaal tussen de 8 maanden en de 3 jaar een activatiedatum toegekend krijgen wanneer er uitspraak is van desbetreffende rechtbank en het openstaande straftotaal werd berekend. Zij dienen zich aan in de gevangenis om een datum activatie elektronisch toezicht te bekomen, waarna zij tijdelijk in strafonderbreking worden geplaatst met oog op het uitvoeren van hun straf. Samen met de opstart van het elektronisch toezicht hetwelke in casu door de gevangenisdirectie werd toegekend, werd normaliter ook begeleiding van een justitieassistent opgestart. In die zin zou het wel degelijk vooral frappant zijn mocht betrokkene reeds opnieuw in aanraking gekomen zijn met politiediensten/gerecht in de periode dat hij het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van een proces voor de rechtbank, en vervolgens nog maar zo recentelijk voorlopig werd vrijgesteld van het dragen van zijn enkelband, hetwelke nu eenmaal één van de gangbare strafuitvoeringsmodaliteiten betreft.

DVZ sluit zich gelet al het voorgaande aan bij de afwegingen die de rechtbank maakte in haar vonnis. Betrokkene vormt door zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en hun kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit doet geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven, voor zover betrokkene en zijn partner voldoende inspanningen daartoe leveren. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van de kinderen van betrokkene en hemzelf dat de kinderen hun vader met enige regelmaat kunnen zien en betrokkene zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner en kinderen hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de

scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015).

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. Het nemen van deze beslissing is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene verblijft in het Rijk sinds 2006 en heeft inmiddels een gezin gesticht: hij is immers intussen gehuwd met een Belgische vrouw en zij hebben samen vier kinderen. Referentiepersoon is geboren in april 2009. Betrokkene in 2011 een tweede maal veroordeeld voor feiten die zich afspeelden van maart tot augustus 2010, en in 2018 volgde een derde veroordeling voor bijzonder ernstige feiten. Het stichten van een gezin heeft klaarblijkelijk geen kentering kunnen teweegbrengen in betrokkenes gedrag. Het gedrag dat hij stelt getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kind(eren), zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behouden en/of verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. De verklaring op eer van de moeder van hun kinderen en van referentiepersoon waarnaar het verzoekschrift tot vernietiging dd. 13.01.2020 naar verwijst, doen aan voorgaande geen afbreuk. Als betrokkene zelf het hoger belang van zijn kinderen niet voorop stelt, is het niet onredelijk te stellen dat de Belgische staat heden geen prioriteit zou mogen geven aan het waarborgen van de veiligheid van haar samenleving.

Voor wat betreft de economische integratie worden bewijzen van tewerkstelling voorgelegd voor de periode van januari tot juli 2019 bij C. I. Belgium NV en een uittreksel personeelsorder 36557 uit zijn personeelsdossier waaruit een goede arbeidsethos blijkt. Deze tewerkstelling is inmiddels beëindigd: betrokkene zou sinds augustus 2019 werkloos zijn wegens een teveel aan personeel. Verder zou betrokkene volgens het verzoekschrift heden aan het werk zijn als vislosser - vissorteerder. Bewijzen hiervan werden niet aangebracht. Werkbereidheid en tewerkstelling zijn zonder meer een positief element, echter kunnen ze het nemen van deze beslissing niet in de weg staan. De tewerkstelling doet immers geen afbreuk aan het feit dat betrokkene sinds zijn verblijf in België reeds drie maal definitief correctioneel veroordeeld werd. Een eerste keer op 23.04.2007 voor feiten die zich afspeelden op 15.01.2007, amper een half jaar nadat betrokkene door het CGVS de vluchtelingenstatus werd toegekend; een tweede keer 09.02.2011 voor feiten die zich afspeelden in 2010 waarbij betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevond; en tot slot op 22.05.2018 voor feiten die inderdaad dateren van 2012 maar waarover de rechtbank stelde dat ze bijzonder ernstig waren en zij het nodig achtte betrokkene een gevangenisstraf van 30 maanden op te leggen. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd, hij kan de kennis en werkervaring die hij in België heeft opgedaan, aanwenden in het land van herkomst.

Voor wat betreft de voorgehouden tegenstrijdigheid met betrekking tot de strafuitvoering van betrokkene en de aangehaalde tewerkstelling: hoewel in de vorige beslissing dd. 11.12.2019 nergens werd gesproken over enige vrijstelling uit de gevangenis op de aangehaalde datum, wordt heden duidelijk gesteld dat het een vrijstelling van strafuitvoering onder elektronisch toezicht betreft (procedure Surv. Elec Dir sauf DD - accorder la surveillance électronique of EtDir, uitgezonderd TD (thuisdetentie) - zijnde elektronisch toezicht, toegekend door de directie van de gevangenis, zoals af te lezen valt uit de opsluitingsfiche). De beoordeling van de tewerkstelling van betrokkene in die periode en stellen dat er sprake is van strafuitvoering waarvan hij werd vrijgesteld op 26.04.2019 is in die zijn helemaal niet tegenstrijdig. Tewerkstelling of het zoeken naar werk is vaak één van de voorwaarden. Veroordeelden kunnen een aangepast uurrooster aanvragen aan de bevoegde dienst (te weten, het VCET. NCET voor 6e staatshervorming en overheveling naar de Vlaamse overheid) om te kunnen gaan werken.

Voor wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene afgezien van het gegeven dat er geen rechten kunnen geput worden uit verblijf dat - geheel door toedoen van betrokkene - werd ingetrokken (intrekking vluchtelingenstatus), stellen we vast dat betrokkene heden 38 jaar is en reeds 13 jaar in België verblijft. Betrokkene werd in 2006 erkend als vluchteling. Echter werd deze status dus op 24.07.2019 ingetrokken. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Daaruit blijkt dat betrokkene de inhoud van de beslissing dus niet betwist en akkoord gaat met de gevolgen die het nemen van de beslissing met zich meebracht. Betrokkene is op 25-jarige leeftijd in België toegekomen. Gelet op zijn verblijf in het Rijk kan weliswaar worden aangenomen dat hij banden heeft ontwikkeld met België. Maar deze zijn niet van een dergelijke uitzonderlijke aard dat deze zouden opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Noch kan dit opwegen tegen de 25 jaar van zijn leven dat hij heeft doorgebracht in zijn land van herkomst en waar hij is

opgegroeid. Hij draagt de Russische nationaliteit, en uit de vragenlijst dd. 23.09.2019 blijkt dat betrokkene ook nog familie heeft in het land van herkomst en dat hij het Tsjetsjeens en Russisch nog steeds machtig is. Betrokkene heeft voorts tot tweemaal toe een internationaal paspoort aangevraagd (2011 en 2016). Hieruit blijkt dat de banden met het land van herkomst nog dermate sterk moeten zijn gelet het risico dat hieraan toenertijd zou moeten verbonden zijn geweest (betrokkene was immers erkend als vluchteling). Verder blijkt ook uit het dossier dat betrokkene er belang aan hecht dat zijn kinderen ook de Russische nationaliteit zouden krijgen. Dit alles getuigt ervan dat betrokkene nog heel veel affiniteit heeft met zijn land van herkomst. Gezien de voormelde veroordelingen is het daarenboven redelijk te stellen dat betrokkene zich gedurende zijn verblijf in België alvast niet heeft opgehouden in een gunstig sociaal netwerk. Er kan bijgevolg geenszins gesteld worden dat de sociale en culturele banden met België groter zouden zijn dan die met het land van herkomst. Er is voorts geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor betrokkene om zich in Rusland te vestigen. Wat betreft de sociale- en culturele integratie werd verder een uittreksel voorgelegd uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling dd. 17.06.2019 en verklaarde hij op 23.05.2019 in de vragenlijst Nederlands te lezen en/of schrijven en lessen Nederlands (modules 1.1 en 1.2) te hebben gevolgd. Daarnaast zou hij een opleiding (technisch beroep voor anderstaligen) bij VDAB hebben gevolgd. Het verklaarde dat hij de Nederlandse taal machtig zou zijn, wordt niet gestaafd en er zijn tegenindicaties hierover in het dossier terug te vinden: bij zijn proces in 2018 liet betrokkene zich immers bijstaan door een beëdigde tolk in de Russische taal. Het loutere feit dat betrokkene ruim 13 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. De veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen getuigen hier ook van: het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de wettelijke staat van herhaling dient vastgesteld te worden dat betrokkene dus eveneens geen lering lijkt te trekken en de maatschappelijke normen en waarden naast zich neer legt. Voor wat betreft de verklaringen op eer van burens, zijn kinderen hun schooldirectie dient opgemerkt te worden dat het verklaringen op eer betreffen waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten. De directeur van de kleuterschool Westdiep bijvoorbeeld laat uitschijnen dat betrokkene zich op een erg betrokken wijze heeft weten integreren en uit de wenst dat er meer gezinnen van vreemde origine dat zouden moeten doen. Echter kan niet worden vastgesteld dat de burens en aangehaalde schoolhoofden op de hoogte werden gesteld van het volledige plaatje alvorens dergelijke verklaring neer te pennen. Uiteraard dient bij huidige beslissing aangestipt te worden dat de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht van betrokkene niet tot gevolg heeft dat de kinderen of hun moeder het Rijk zouden moeten verlaten.

Wat betreft de medische toestand zijn er geen elementen in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan. Betrokkene bevestigde eveneens in de vragenlijst dd. 23.05.2019 dat hij geen ziekte heeft die hem dit belemmert. Ook wat betrokkenes leeftijd betreft, blijkt niet uit het administratief dossier dat er enige beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd om redenen van openbare orde. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan. Hij voert in het tweede onderdeel het volgende aan:

"Enig middel

- Schending van artikel 40ter, 42 en 43 Vreemdelingenwet ;
- Schending van artikel 52 Vreemdelingenbesluit
- Schending van artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG ;
- Schending van artikel 8 EVRM ;
- Schending van artikel 22-22bis Grondwet;
- Schending van artikel 3, 5, 9 en 10 IVRK;
- juncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of

zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

2.1. Laattijdige beslissing

[...]

2.2. Recht op gezinshereniging

In zoverre geen laattijdigheid zou worden weerhouden, quod non, volgt hierna ten overvloede en louter volledigheidshalve de verdere argumentatie ten gronde van het enig middel van verzoeker.

Het principe van gezinshereniging is een fundamenteel basisrecht, waarop elke afwijking dan ook beperkend moet worden geïnterpreteerd.

“Gezinshereniging is overigens een stevig verankerd juridisch gegeven, aangezien het ook is opgenomen in de internationale rechtsinstrumenten die het recht op een gezinsleven waarborgen. Bijgevolg kan de wetgever dat recht niet lichtzinnig inperken. Men zou aldus voorbijgaan aan de toetsing door het Grondwettelijk Hof en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, alsook aan het gewicht van de Europese richtlijnen die het leven als nationaal staatsburger regelen.

(...)

Mevrouw Eleanor Sharpston, advocaat-generaal bij het Hof van Justitie van de Europese Unie, heeft in dat opzicht aangegeven dat Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging “de lidstaten niet toestaat, hogere inkomsten te eisen dan noodzakelijk voor het onderhoud van het hele gezin zonder dat een beroep op sociale bijstand wordt gedaan.” (HvJEU, 10 december 2009, Rhimou Chakroun tegen minister van Buitenlandse Zaken, C-578/08, conclusies van advocaat-generaal Eleanor Sharpston).”

(...)

De vertegenwoordigster van de staatssecretaris licht het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) toe wat betreft de inkomensvereiste. DVZ baseert zich voor het advies op de Europese regelgeving en rechtspraak, waaronder voornamelijk het arrest Chakroun (Hof van Justitie 4 maart 2010, C-578/08, PB C 113 van 1 mei 2010).

(...)

Belangrijk is te verwijzen naar het arrest Chakroun C-578/08 van 4 maart 2010 waarin het Hof een interpretatie geeft aan bovenstaande bepaling.

Op algemene wijze herinnert het Hof eraan dat de richtlijn de lidstaten een positieve verplichting oplegt, namelijk het toestaan van gezinshereniging in de door de richtlijn vastgestelde gevallen. De beoordelingsmarge in hoofde van de lidstaten om dit recht te beperken dient volgens het Hof dan ook strikt te worden geïnterpreteerd.

Een dergelijke strikte uitleg betekent dat de lidstaten de inkomensvereiste niet zo mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, het bevorderen van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan.”

(Parl. St. DOC 53 0443/018, p. 24-25 en p. 223-229)

Alsook in diezelfde zin:

“Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van de EU. Bijgevolg moeten de bepalingen op grond waarvan die vrijheid wordt verleend ruim worden uitgelegd, terwijl uitzonderingen op dat beginsel restrictief moeten worden uitgelegd.”

*(MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, dd. 02.07.2009 –
<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52009DC0313&from=NL>)*

In casu wordt de gezinshereniging (andermaal) geweigerd omwille van strafrechtelijke inbreuken, waarbij de meest recente feiten uit 2012.

Wanneer de nieuwe bestreden beslissing (stuk 1) naast de vorige bestreden beslissing (stuk 4) wordt gelegd, dient te worden vastgesteld dat deze zo goed als identiek is.

De betreden beslissing blijft verwijzen naar “de recentheid in tijd van de feiten” alsook mits een stelling dat “het gevaar echter nog steeds ontegensprekelijk actueel is” (stuk 1).

Evenwel heeft verzoeker – intussen acht jaar later – sindsdien geen enkel strafbaar feit meer gesteld, doch in tegendeel zich voor de volle 100 % ingezet voor diens gezin middels opname van diens taak als vader/echtgenoot/kostwinner.

De Raad oordeelde per verbrekingsarrest nr. 233.708 van 9 maart 2020 (stuk 5) reeds duidelijk:

Zo blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 22 mei 2018 niet dat verzoeker op het ogenblik van de uitspraak aangehouden was. Weliswaar werd verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van dertig maanden, maar de onmiddellijke aanhouding werd niet bevolen. Uit het uittreksel uit het strafregister blijkt dat verzoeker in voorlopige hechtenis zat van 7 augustus 2013 tot 12 september 2013. Na zijn veroordeling op 22 mei 2018 heeft verzoeker zich op 26 juli 2018 aangeboden bij de gevangenis en werd hij op diezelfde dag onder het regime van elektronisch toezicht geplaatst.

(...)

“De Raad merkt vooreerst op dat waar het vonnis van 22 mei 2018 gewaagt van verregaande normvervaging en een manifest gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen, deze uitspraak betrekking heeft op alle verdachten in de zaak en niet enkel betrekking heeft op verzoeker (die zevende van de tien beklaagden was in deze zaak). Verder blijkt uit de lezing van het vonnis dat de rechtbank bij de straftoemeting heeft geoordeeld dat verzoeker zich in staat van herhaling bevond en een straf moest krijgen die een voldoende sterk signaal vormt dat de feiten niet kunnen getolereerd worden. Evenwel blijkt uit het vonnis ook dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden, daar waar de hoofdverdachten straffen opliepen tot vijf jaar.

(...)

Het oordeel dat geen rekening moet worden gehouden met verzoekers goed gedrag de afgelopen tijd omdat hij pas zeer recent zou zijn vrijgelaten, steunt aldus op een foutieve feitenvinding.”

Deze essentiële nuance / individuele beoordeling in concreto zoals gemaakt in het – bindend – arrest van de Raad, gaat andermaal volkomen voorbij aan verweerder, die z'n oude (verbroken) argumentatie gewoon eenvoudigweg herneemt.

De enige ‘nieuwigheid’ van de actueel bestreden beslissing betreft een poging tot repliek op volgende alinea uit het verbrekingsarrest nr. 233.708 van 9 maart 2020 (stuk 5):

“Hoe dan ook dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing er foutief van uitgaat dat verzoeker pas de gevangenis zou hebben dienen verlaten op 26 april 2019. Bovendien blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing dat verzoeker nog effectief in de gevangenis zou hebben verbleven na 12 september 2013. Het oordeel dat geen rekening moet worden gehouden met verzoekers goed gedrag de afgelopen tijd omdat hij pas zeer recent zou zijn vrijgelaten, steunt aldus op een foutieve feitenvinding. Bovendien bevat de bestreden beslissing op dit punt een tegenstrijdigheid, waar deze vervolgens vaststelt dat verzoeker van januari tot juli 2019 was tewerkgesteld.

(...)

Waar de verwerende partij stelt dat dit hoe dan ook geen verschil maakt omwille van de staat van herhaling van verzoekers eerdere veroordelingen, staat dit er niet aan in de weg dat het motief met betrekking tot het tijdstip van vrijlating, determinerend is bij de beoordeling van de ernst en de actualiteit van de dreiging. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling van de zaak in de plaats te stellen van de bestreden beslissing en kan derhalve slechts vaststellen dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van een onjuiste en onzorgvuldige beoordeling van de concrete elementen van de zaak.”

De actuele bestreden beslissing stelt hieromtrent (stuk 1):

“Dat er bovendien geen PV’s meer in het ANG voorkomen op betrokkene naam sinds die feiten, getuigt er niet per definitie van dat betrokkene sindsdien daadwerkelijk zijn leven op het rechte pad zou hebben: betrokkene is immers pas voorlopig in vrijheid gesteld sinds 26.04.2019 (cfr. opsluitingsfiche “Libéré à Brugge le 26.04.2019. Liberation provisionnelle). Deze stelling houdt wel degelijk steek gelet betrokkene onder elektronisch toezicht stond. Betrokkene stond onder elektronisch toezicht van 8.10.2018 tot 26.04.2019. Gelet op het straftotaal kon betrokkene deze straf uitvoeren middels een enkelband. De procedure bestaat eruit dat veroordeelden met een straftotaal van tussen de 8 maanden en de 3 jaar een activatiedatum toegekend krijgen wanneer er uitspraak is van desbetreffende rechtbank en het openstaande straftotaal werd berekend. Zij dienen zich aan in de gevangenis om een datum activatie elektronisch toezicht te bekomen, waarna zij tijdelijk in strafonderbreking worden geplaatst met oog op het uitvoeren van hun straf. Samen met de opstart van het elektronisch toezicht hetwelke in casu door de gevangenisdirectie werd toegekend, werd normaliter ook begeleiding van een justitieassistent opgestart. In die zin zou het wel degelijk vooral frappant zijn mocht betrokkene reeds opnieuw in aanraking zijn gekomen met politiediensten/het gerecht in de periode dat hij het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van een proces voor de rechtbank, en vervolgens nog maar zo recentelijk voorlopig werd vrijgesteld van het dragen van zijn enkelband, hetwelke nu eenmaal één van de gangbare strafuitvoeringsmodaliteiten betreft.”

Vervolgens besluit verweerder met herhaling van de vorige keer (en zich opnieuw niet aantrekkend van de hierboven reeds geciteerde passage uit verbreekingsarrest nr. 233.708 van 9 maart 2020) (stuk 5):

“DVZ sluit zich gelet al het voorgaande aan bij de afwegingen die de rechtbank maakte in haar vonnis. Betrokkene vormt door zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.” (stuk 1)

Kortom, het enige ‘nieuwe’ aan de nieuwe beslissing na eerdere verbreking is een korte theoretische uiteenzetting omtrent het elektronisch toezicht, om vervolgens de DVZ te zien besluiten dat dit toch allemaal niet ernstig kan meetellen in het licht van de beoordeling van de “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”.

Dit is niet correct.

De DVZ kan zich ter beoordeling van de ‘actualiteit’ van de gevaarssituatie voor de openbare orde niet zomaar wegsteken achter het correctioneel vonnis van 22 mei 2018. Immers dient andermaal benadrukt dat dit gaat om feiten uit 2012 terwijl de RvV reeds duidelijk stelde dat de zinsnede zoals steeds door de DVZ gerecupereerd betrekking heeft op ALLE verdachten, terwijl er vervolgens bij individuele straftoemeting tussen de 11 verdachten wel degelijk grote verschillen waren. Verzoeker kreeg 30 maanden, hetgeen volkomen via elektronisch toezicht werd uitgevoerd, zodat verzoeker actief de kans kreeg op zich alsnog finaal te bewijzen t.a.v. de Belgische Samenleving, terwijl de hoofddaders 5 jaar effectieve gevangenisstraf kregen.

Bovendien mag de DVZ het gegeven dat verzoeker niet sinds 26.04.2019 pas de gevangenis verliet, doch wel degelijk maar één dag effectief in de gevangenis verbleef en sinds 04.10.2018 reeds de gevangenis verliet met elektronisch toezicht, zo maar onder de mat vegen middels blote bewering “dat het anders wel frappant zou zijn indien betrokkene dan reeds opnieuw in aanraking zou zijn gekomen met politie/gerecht.”

Dit is niet ernstig.

Van begin 2017 tot april 2018 werkte verzoeker als ‘shunter’ bij C. P. Zeebrugge (stuk 7 en 8 in de 1ste beroepsprocedure RvV leidend tot het arrest van 9 maart 2020);

Van april 2018 tot juli 2019 werkte verzoeker als monteur bij C. Zedelgem (stuk 7 en 8 in de 1ste beroepsprocedure RvV leidend tot het arrest van 9 maart 2020);

Lopende deze tewerkstelling bij CNH werd verzoeker op 26 juli 2018 dienst straf betekend voor de feiten uit 2012, doch waarbij hem – i.t.t. andere beklaagden in het strafdossier – de gunst van de strafonderbreking werd toegekend en hij aldus via elektronisch toezicht diens straf t.a.v. de maatschappij uitzat, terwijl hij kon blijven werken, zich bewijzen en blijven voorzien in een inkomen voor zijn gezin (vrouw en kinderen);

Op 1 mei 2016 zijn de Potpourri II-bepalingen inzake elektronisch toezicht in werking getreden. Op diens eigen website (www.koengeens.be) stelt de toenmalig Minister van Justitie o.a. (stuk 10):

“De strafrechter krijgt aldus een aantal alternatieven voor de vrijheidsstraf en wordt de gevangenisstraf meer en meer een echte ultimum remedium in het straffenarsenaal, voor behouden voor ernstige feiten en crimineel gedrag, waarvoor andere straffen niet zinvol of proportioneel lijken.”

Eenzoveel wordt bij een schriftelijke vraag in het Vlaams Parlement van parlamentslid Blancquaert aan Vlaams minister van Justitie Demir gesteld (stuk 11):

“Daarbij moet echter steeds rekening worden gehouden met de mogelijke risico’s van elektronisch toezicht. Elektronisch toezicht kan namelijk nieuwe delicten niet voorkomen, maar pas ingrijpen achteraf. Een goede inschatting van het recidive- en het gevaarsrisico van de delinquent is dus cruciaal.”

Dit is een correcte opmerking. In casu is de inschatting van het gevaarsrisico en inschatting van recidive t.a.v. verzoeker correct gebeurd, gezien verzoeker sinds de feiten van 2012 (evident behoudens de veroordeling wegens deze feiten per vonnis van 22.05.2018) niet meer met politie en justitie in aanraking is gekomen, zodat verzoeker de voorbije 8 jaren wel degelijk afdoende zich heeft bewezen aan de maatschappij.

De – ondanks arrest nr. 233.708 (stuk 5) – andermaal identiek hernomen blote bewering vanwege de DVZ dat “de feiten van de laatste veroordeling dateren van 2012, echter is het gevaar nog steeds ontegensprekelijk actueel” zijn dan ook van alle werkelijkheid gespeend en is een kennelijk onredelijk standpunt.

Een persoon die gedurende 8 jaar lang bewijst aan de maatschappij wel degelijk (uiteindelijk) lering te hebben getrokken uit het verleden en zich intussen als goede burger bewijst door te werken, financieel in te staan voor diens gezin met kinderen en géén nieuwe feiten meer te plegen ... hetgeen ook gehonoreerd wordt in strafuitvoering door elektronisch toezicht, waarbij verzoeker zich andermaal ten goede bewijst ... kan niet zorgvuldig noch redelijk door de DVZ worden weggezet als “ontegensprekelijk actueel” inzake vermeende acute/actuele gevaarssituatie.

Dergelijk standpunt van de DVZ is intellectueel oneerlijk en staat haaks op de feitelijke toedracht sinds 2012. Deze motivering is bijgevolg kennelijk onredelijk, strijdig met de materiële motiveringsplicht en minstens strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.

** * **

Concreet stelt de bestreden beslissing als juridische basis tot weigering (gezien wel degelijk aan alle cumulatieve voorwaarden van artikel 40ter Vw. is voldaan) (stuk 1):

“Betrokkene vroeg op 27.06.2019 gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde K.Z. (...).

De aanvraag werd eerder reeds geweigerd, namelijk op 11.12.2019. De beslissing werd na een beroepsprocedure echter vernietigd door de RvV, waardoor het dossier opnieuw dient in overweging te worden genomen.

Het verblijfsrecht dient daarom opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.”

Het verblijfsrecht dient volgens de wet, na verbreking door de RvV, helemaal niet “daarom opnieuw geweigerd te worden.” In tegendeel, de DVZ had beter eens finaal een degelijk, zorgvuldig en individueel onderzoek gedaan inzake de eventuele “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving” sinds de laatst gepleegde feiten in 2012 (zoals art. 45, §2 Vw haar voorschrijft).

Door zich eenvoudigweg andermaal – aldus een 2e maal – louter “aan te sluiten” bij het correctioneel vonnis van mei 2018, zonder daarbij rekening te houden met de opmerkingen dienaangaande vanwege de RvV in het verbrekingsarrest van 9 maart 2020 (stuk 5), alsook zonder rekening te houden met de individuele louter positieve evolutie in hoofde van verzoeker de voorbije 8 jaren, kan verweerder de bestreden beslissing niet correct noch zorgvuldig ondersteunen/motiveren.

Het toegepaste artikel 43 Vw. werd in de Vreemdelingenwet ingeschreven middels artikel 24 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken.

Echter, overeenkomstig de Memorie van Toelichting bij deze wet, is de ratio legis van deze wetswijziging de “strijd tegen het terrorisme en de radicalisering” (Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 4, 3e alinea).

Zo is de wet althans qua ratio legis minstens “verkocht” aan het parlement. Zo kaderde de Staatssecretaris bij de inleidende uiteenzetting van diens wetsvoorstel deze wet als volgt:

“De staatssecretaris geeft aan dat met het wetsontwerp een evenwicht is gevonden tussen de procedurele waarborgen voor vreemdelingen enerzijds, en de bescherming van de samenleving en nationale veiligheid anderzijds. Er kunnen drie grote krachtlijnen in worden onderscheiden.

Ten eerste geldt de vaststelling dat Salah Abdeslam nooit de Belgische nationaliteit heeft gehad. Hij is echter wel in België geboren en heeft er steeds gewoond. Op grond van de vreemdelingenwet was het niet mogelijk om zijn verblijfsrecht in te trekken. Sinds 2005 is in die wet ingeschreven dat vreemdelingen die in België geboren zijn of voor hun twaalf jaar in België zijn toegekomen hun verblijfsrecht niet kunnen verliezen. Dat kan ook niet in het geval van een veroordeling voor terrorisme of indien er een acuut gevaar is voor de nationale veiligheid. Met het voorliggende wetsontwerp komt daar verandering in. De intrekking zal uiteraard slechts gebeuren in het geval van een zware bedreiging van de nationale veiligheid of op grond van zeer zware feiten. Op dit ogenblik gaat het concreet om ongeveer 20 personen voor terrorisme en ongeveer 50 personen voor zeer zware criminele feiten. In heel wat Europese landen is dat evenzeer mogelijk, net als dat in België mogelijk was tot 2005. De staatssecretaris duidt aan dat het verblijf van Salah Abdeslam op dit ogenblik via een andere weg is ingetrokken. De betrokkene verblijft immers in een Franse gevangenis, en is dus niet langer gedomicilieerd in België. Voor de ongeveer 70 genoemde personen is dat niet mogelijk. Het gaat nochtans om zeer gevaarlijke individuen die een bedreiging vormen voor de samenleving.

Ten tweede komt er met het wetsontwerp de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen aan EU-burgers. Dat kan op dit ogenblik niet in België, doch is wel toegestaan krachtens de terugkeerrichtlijn. In Nederland bestaat het bijvoorbeeld wel al met de “ongewenstverklaring”. Ook hier gaat het enkel om criminele personen. Een voorbeeld zijn de Roemeense inbrekersbendes. Dergelijke personen kunnen wel worden teruggebracht naar Roemenië, maar het kan hen totnogtoe niet worden belet om terug naar België te komen. Met het inreisverbod zullen die personen geen vliegtuig naar België kunnen nemen. Het verbod zal vermeld staan in de ANG, en de betrokkenen zullen ook geseind in het Schengen-informatiesysteem. Het gaat dus om een sanctie ten aanzien van criminele personen, en niet van mensen die laattijdig hun administratieve verplichtingen vervullen. In Nederland heeft de “ongewenstverklaring” er bijvoorbeeld voor gezorgd dat er zeer weinig inbraken worden gepleegd door Roemeense bendes. In heel wat landelijke Belgische gemeenten vormen met name de woninginbraken een aanzienlijk criminaliteitsfenomeen.

Ten derde zijn er de procedurele wijzigingen in verband met het BGV en de afschaffing van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Tegelijk worden er meer procedurele waarborgen ingebouwd voor de vreemdelingen. Zo is er steeds een proportionaliteitstoets, met oog voor de integratie, de aanwezigheid van familieleden, het hebben van kinderen, enz. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) zal daar mee over oordelen. Ook de verplichting tot het horen van de

betrokkene door de administratie wordt in de wet ingeschreven. Daarnaast komen er ook bijkomende regels in verband met de motiveringsplicht.”

(Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/003, p. 6-7)

Bovendien stelt de Memorie van Toelichting tevens uitdrukkelijk:

“Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen.

Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort.

Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.

Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

(Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

De feiten zoals begaan door verzoeker dienen niet geminimaliseerd te worden. Hij was als één van de mededaders betrokken bij een geësceneerde overval in 2012 waarbij met de medewerking van het vermeende slachtoffer (werknemer bij het bedrijf dewelke het brein was achter een diefstal op diens eigen bedrijf) voor miljoenen euro's diamanten werden gestolen.

Echter, alwaar rekening dient te worden gehouden met alle feitelijke en juridische gegevens dient benadrukt:

- dat aldus geen sprake was van geweld ;
- dat het slachtoffer (K. Exports BVBA – import en export van diamanten) via diens verzekering werd vergoed ;
- dat de feiten zich reeds acht jaar terug situeerden, nl. in 2012 ;
- dat verzoeker voor deze feiten 30 maand gevangenisstraf kreeg, doch daarbij gezien diens tewerkstelling, diens gezin en het tijdsverloop tussen de feiten en de straf de gunst van de strafuitvoering via Elektronisch Toezicht (enkelband) kreeg en bijgevolg niet gedetineerd werd in de gevangenis, doch als kostwinner voor diens gezin is kunnen blijven werken ;
- dat verzoeker intussen bij diens tewerkstelling steeds gunstige evaluaties kreeg;
- dat hij uiteindelijk wegens een economische werkloosheid en herstructurering diende af te vloeien bij C., doch dat hij intussen een VDAB opleidingsovereenkomst kon ondertekenen in november 2019 mits opleiding “vislosser – vissorteerder”
- dat verzoeker sinds 2012 geen feiten meer heeft begaan en zich als echtgenoot en vader van diens kinderen reeds 8 jaar volkomen inzet, hetgeen ook door de schooldirectie van de kinderen kan worden bevestigd, alsook door de burens van het gezin
- dat verzoeker ondanks covid-19 dankzij bovenvermelde opleiding nog steeds is tewerkgesteld op de Vlaamse Visveiling te Brugge (stuk 12)

Wat betreft de "actualiteit" van de feiten en het gegeven dat deze dateren uit 2012 terwijl verzoeker zich sindsdien correct gedraagt en aldus niet recidiveert, doch zich inzet voor diens gezin, is de motivering van verweerder manifest onjuist (zie supra).

Immers, verzoeker heeft diens straf integraal via enkelband uitgezeten, zodat hij niet effectief was opgesloten in de gevangenis noch recentelijk in 2019 effectief in vrijheid werd gesteld uit de gevangenis zoals verweerder blijft weerhouden in de bestreden beslissing.

Concreet werd verzoeker op 4 oktober 2018, in uitvoering van het correctioneel vonnis met bestraffing voor de feiten uit 2012 met 30 maanden gevangenisstraf, de gunst van een elektronisch toezicht via enkelband gegeven hetwelk beëindigd werd op 26 april 2019.

Uit samenlezing van stuk 8 in de procedure RvV241.849 (alle loonfiches van verzoeker voor de periode april 2017 tot juli 2019) en stuk 9 in de procedure RvV 241.849 (attest gevangenschap), mag duidelijk blijken:

- *dat verzoeker op 26 juli 2018 diens straf werd betekend en in theorie diens straf startte;*
- *dat evenwel in voorbereiding van het elektronisch toezicht hem de gunst van strafonderbreking werd toegekend van 26.07.2018 tot 04.10.2018 om 15u26;*
- *dat op 4 oktober 2018 om 15u26 de medewerkers van het justitiehuis bij verzoeker zijn langsgelopen thuis om het systeem van elektronisch toezicht middels enkelband te installeren;*
- *dat verzoekers enkelband op 26 april 2019 zonder verdere voorwaarden werd beëindigd (stuk 9b in de procedure RvV 241.849).*

Intussen bleef verzoeker aldus de ganse periode van diens bestraffing tewerkgesteld en in de mogelijkheid om diens taak als kostwinner van het gezin te blijven vervullen:

- *van begin 2017 tot april 2018 als 'shunter' bij C. P. in Zeebrugge (tewerkgesteld via Addeco Interim (stuk 7 en 8 in de procedure RvV 241.849);*
- *van april 2018 tot juli 2019 als monteur bij C. te Zedelgem (stuk 7 en 8 in de procedure RvV 241.849).*

Bij C., waar verzoeker tijdens diens strafuitvoering via elektronisch toezicht was tewerkgesteld, was men zeer tevreden over verzoeker (stuk 5 in de procedure RvV 241.849):

"Zeer goede kwaliteit en kwantiteit. U bent steeds bereid om stukken in te lopen of bijstand te gaan leveren in de repair. Zeer goede ingesteldheid"

Intussen kon verzoeker nu een opleiding 'vislosser – vissorteerder' opstarten bij de VDAB teneinde in het knelpunt beroep (nl. "vlees- en visbewerkers) aan te slag te kunnen gaan na diens opleiding (stuk 6a – 6b in de procedure RvV 241.849).

Deze opleiding werd met vrucht afgerond en kon door verzoeker gebruikt worden om een gepaste tewerkstelling te vinden. Verzoeker werkt actueel nog steeds in de Vlaamse Visveiling (stuk 12).

Aldus is het wel degelijk relevant en correct dat verzoeker sinds de strafrechtelijke feiten uit 2012 niet meer politie in aanraking is gekomen en niet meer in het ANG voorkomt. Dit maakt aldus dat er wel degelijk reeds 8 jaar is verstreken sinds de laatste te weerhouden feiten, zodat niet correct kan worden geponeerd dat "gezien de recentheid van de feiten, het gevaar nog steeds ontegensprekelijk actueel is" (stuk 1). Verzoeker toont in tegendeel wel degelijk afdoende in concreto aan finaal op het rechte pad te zijn voor de maatschappij en voor zijn gezin.

Deze stelling dewelke de bestreden beslissing in het licht van art. 43 Vw. moet ondersteunen blijkt aldus incorrect, minstens op manifest onzorgvuldige wijze genomen.

Aldus kan verweerder niet gevolgd worden in diens standpunt dat "het verblijfsrecht OPNIEUW DIENT geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980"

Immers is het duidelijk dat artikel 43 Vw. voorziet dat de minister of zijn gemachtigde het verblijf van de familieleden van de burger van de unie KAN weigeren om redenen van openbare orde en nationale veiligheid ;

Terwijl dan op een correcte en zorgvuldige wijze (in toepassing van art. 43, §2 Vw) rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de vreemdeling in het Rijk (i.c. 14 jaar) alsook met de duur van het verblijf van zijn familieleden op het grondgebied (vrouw en kinderen zijn allen Belg, terwijl alle kinderen zijn geboren in België – stuk 3), terwijl ook de gezins- en economische situatie dient in ogenschouw te worden genomen, waarbij afdoende duidelijk vaststaat:

- dat verzoeker kostwinner is in het gezin met vier jonge kinderen ;
- dat het weigeren van het verblijf aan verzoeker wegens de feiten zoals begaan in 2012 het gezin K.-K. volkomen zal ontwrichten ;
- dat het financieel veeleer raadzaam is voor de maatschappij dat verzoeker in België kan verblijven en diens gezin kan onderhouden alsook de burgerlijke partij kan afbetalen, dan verzoeker te verwijderen van het grondgebied, waardoor de burgerlijke partij niet langer afbetaald kan worden door verzoeker, terwijl diens echtgenote en kinderen zonder kostwinner komen te vallen en vermoedelijk op sociale bijstand van het OCMW terecht zullen komen.

Onder stuk 13 voegt echtgenote H. K. haar getuigenis:

“M. is vriendelijk, behulpzaam, lief, slim en nog zoveel meer. Ik kan me geen betere man wensen. Voor mijn vier kinderen is hij de beste vader die hij maar kan zijn. Hij voert ze elke dag naar school, naar sport en probeert er alles aan te doen om voor hun een goed leven op te bouwen (...). De kinderen houden ook zielsveel van hem. Ik kan (geen) leven voorstellen zonder M. Het enige (...) wat wij willen is dat ons gezin samenblijft. De kinderen doen als sport worstelen en hij voert ze ook vier keer sport. Dikwijls hebben ze ook een wedstrijd in Duitsland of Frankrijk, waar hij ze ook naar toe voert. De kinderen zijn ten laste van hem. Hij werkte en zorgde voor geld in huis. Ik hoop dat jullie je beslissing kunnen herzien. Ik hoop dat alles goed komt.”

Dochter Z. (10 jaar oud) voegt onder stuk 14 haar getuigenis (en haar tekening van moeder, vader en de 4 kinderen):

“Ik ben Z. K.
Mijn papa is M. Ik heb lieve papa van de wereld
(...)
Ik wil niet dat mijn papa naar russia gaat.”

Onder stuk 15 worden diverse foto's van verzoeker en de kinderen op diverse gelegenheden gevoegd.

Onder stuk 16 wordt een getuigenis van de buurman van verzoeker en diens gezin gevoegd.

Onder stuk 17 worden verklaringen van de schooldirectie van de kinderen gevoegd, waarbij de directie kan bevestigen:

“De papa zien we zoals zovele papa's die hun kinderen geregeld komen ophalen. Hij is altijd correct en komt nooit te laat. Al de kinderen uit het gezin zijn in Oostende geboren en zijn sinds 2011 als kleuters bij ons op school geweest. Het jongste kind zit op vandaag nog in de kleuterschool. We kennen het gezin dus al lang.

Door het feit dat dit gezin al zo lang in Oostende woont, weten de ouders precies hoe een school in Vlaanderen werkt en wat van de ouders wordt verwacht. Er zijn in die jaren ook al diverse oudercontacten geweest en soms eens wat bijsturing voor de kinderen. De vader en moeder volgden steeds onze aanwijzingen op. Zo gingen ze onder meer akkoord met het zittenblijven van hun kinderen, iets wat voor gezinnen met allochtone achtergrond vaak als een nederlaag wordt gezien. Vaak haken vaders daarop af. De papa volgde onze raadgevingen.

Er zouden meerdere gezinnen van vreemde origine moeten zijn die zich op een dergelijke betrokken wijze weten te integreren.

Daarom vragen we met deze omstandigheden ernstig rekening te houden.”
(Directeur B. H., vrije kleuterschool W.)

“Hierbij bevestig ik dat de kinderen K. Z., S. en U. heel goed meewerken in de klas.
Het zijn erg aangename kinderen.

*Bovendien spreken zij al aardig wat Nederlands.
Ook met de ouders hebben we goed contact.
Hun papa, K. M., komt de kinderen regelmatig brengen en halen van de school.”
(Directeur I. D., vrije lagere school W.)*

Deze getuigenissen worden door de DVZ onder de mat geveegd middels stelling “dat het gesolliciteerde karakter niet kan uitgesloten worden” (stuk 1). Deze zinsnede volgt in de argumentatie van de DVZ op een zin ponerende dat “dient vastgesteld te worden dat betrokkene dus eveneens geen lering lijkt te trekken en de maatschappelijke normen en waarden naast zich neerlegt” (stuk 1).

Echter heeft verzoeker wel degelijk lering getrokken uit het verleden, waardoor hij sinds de feiten van 2012 – ofte 8 jaar geleden – geen nieuwe feiten meer pleegde doch zich deze 8 jaar net zeer duidelijk ten goede heeft bewezen aan de maatschappij.

De school weet dat de vader van de kinderen in het verleden in aanraking kwam met justitie, doch de school ziet zeer duidelijk hoe verzoeker zich de voorbije jaren steeds actief betrokken opstelde met het schoolleven.

Het komt verzoeker voor dat het net de DVZ is die geen lering lijkt te trekken uit het arrest nr. 233.708 van 9 maart 2020 en alle gunstige elementen in het dossier van verzoeker van de voorbije 8 jaar. Het komt voor dat de DVZ lijdt aan een tunnelvisie in diens dossier, waarbij men kost wat kost wenst te weigeren, zelfs indien men de ogen daartoe moet sluiten voor alle gunstige evoluties in hoofde van verzoeker de voorbije 8 jaren én men de ogen moet sluiten voor het belang van de kinderen (hetgeen nochtans primordiaal dient te zijn).

Artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Artikel 22bis van de Belgische Grondwet en artikel 3 IVRK schrijven evenzoveel voor dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”

(cfr. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12.)

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (quod in casu), vallen onder de werkingsfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest (RvV nr. 123.160 van 28 april 2014).

“Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratie-controle worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109).

(RvV nr. 148.742 van 29 juni 2015)

“Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 143; EHRM 3 november 2011, Arvelo Aponte/Nederland, § 60; EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie/Noorwegen, § 66; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a./Nederland, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan RvV X - Pagina 9 e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 78).”

(RvV nr. 150.157 van 29 juli 2015)

Alwaar in casu de redenen van openbare orde niet langer de vereiste actualiteit hebben (nl. inbreuk 8 jaar geleden mits duiding context zoals hoger reeds aangehaald), terwijl verzoeker zich deze voorbije 8 jaren als kostwinner voor diens gezin is blijven inzetten op de meest gunstig mogelijke wijze, behelst de bestreden beslissing dan ook een disproportionele inbreuk op het gezins- en familielevens van verzoeker, diens Belgische echtgenote en diens Belgische kinderen.

Het hoger belang van de kinderen wordt hierbij op een disproportionele wijze geschaad, terwijl de beslissing minstens manifest onzorgvuldig is genomen.

In het kader van deze fair balance-toets conform artikel 8 EVRM, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Verzoeker woont samen met zijn gezin, bestaande uit zijn vrouw en zijn vier kinderen, dewelke tussen de 5 en 10 jaar oud zijn. Verzoeker leerde zijn echtgenote, in België kennen. Zij heeft intussen de Belgische nationaliteit. Alle kinderen van verzoeker zijn in BELGIË geboren en hebben eveneens de Belgische nationaliteit. Bijgevolg kunnen of mogen de kinderen van verzoeker overeenkomstig artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM niet worden verwijderd van het Belgisch grondgebied. Zij zijn alhier schoollopende. Verzoeker neemt actief de vaderrol op zich en staat mede in voor de dagelijkse opvoeding van zijn kinderen.

Deze manier van gezinsbeleving kan dan ook niet zomaar aan de kant geschoven worden op basis van de bewering dat verzoeker maar contact dient te houden via “moderne communicatiemiddelen” (stuk 1). De impact die de bestreden beslissing heeft op het gezinsleven wordt derhalve geminimaliseerd, waardoor er geen correcte belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM werd uitgevoerd. Immers staan de nadelen die de bestreden beslissing met zich meebrengt ten aanzien van verzoeker en zijn gezin, met name een definitieve scheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote en kinderen, niet in redelijke verhouding tot het belang om de openbare orde te beschermen, daar verzoeker sinds 2012 geen enkele feiten meer pleegde en zich ten volle inzet voor zijn werk- en gezinsleven. Voorts blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat effectief ernstig rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoeker.

Zoals hierboven vermeld, neemt verzoeker actief de vaderrol op zich en staat hij mede in voor de dagdagelijkse opvoeding van zijn kinderen. Bovendien staat hij eveneens in voor het onderhoud van zijn gezin. Tewerkgesteld in de Vlaamse Visveiling is verzoeker de primaire kostwinner binnen het gezin.

De impact zal dan ook desastreus zijn als verzoeker geen verblijfsmachtiging op grond van art. 40ter Vw. wordt toegekend / het land dient te verlaten en zijn echtgenote alleen zal moeten instaan voor hun vier kinderen. Ook het wegvallen van een vaderfiguur, dewelke zich sinds 2012 volledig heeft toegespitst op het werk- en gezinsleven (zie supra), maakt voor alle kinderen een zware straf uit, terwijl zij volledig los staan van het strafrechtelijk verleden van hun vader en hier dan ook niet de gevolgen van mogen dragen. Echter wordt hier nergens in de bestreden beslissing gewag van gemaakt.

Het valt in deze voor verzoeker (noch voor enig ander redelijk weldenkend mens) moeilijk te begrijpen hoe de belangen van de kinderen van verzoeker, zoals gewaarborgd in de artikelen 24 van het Handvest, 22bis Gw. en art. 3 IVRK (zie supra), als eerste overweging werden weerhouden ... wel in tegendeel.

Tenslotte stelt de bestreden beslissing dat “voor wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene” dat “er geen rechten kunnen geput worden uit verblijf dat werd ingetrokken”. Echter is verweerder ook op dit punt andermaal onzorgvuldig. Immers kan uit legaal verblijf wel degelijk rechten worden geput. Hoewel het CGVS overging tot intrekking van de vluchtelingenstatus, is het verblijfsrecht ten gevolge van deze vluchtelingenstatus actueel nog niet ingetrokken door de DVZ. Weliswaar poogde de DVZ dit verblijfsrecht middels een “bijlage 13octies” in te trekken op 24.10.2019 (stuk 6), doch deze intrekkingbeslissing met bevel werd vernietigd per arrest nr. 232.855 van 20 februari 2020 (stuk 7) ... andermaal gezien verzoeker geen objectief, ernstig en individueel actualiteitsonderzoek heeft uitgevoerd.

Ook wat betreft de beoordeling van de tewerkstelling van verzoeker is de beslissing (andermaal) maximaal onzorgvuldig / kennelijk onredelijk. Zo stelt de bestreden beslissing dienaangaande: “verder zou betrokkene volgens het verzoekschrift heden aan het werk zijn als vislosser – vissorteerder. Bewijzen hiervan werden niet aangebracht” (stuk 1). Het is tekenend voor de houding van de DVZ. Indien het gaan om een weigering van verblijf kan de DVZ in het licht van haar onderzoeks- en motiveringsplicht het klaarblijkelijk wel opbrengen om ernstig te onderzoeken middels nazicht van “gegevensbank Dolsis” of nazicht Dimona (zie o.a. stuk 18A en 18B in twee dossiers weigering gezinshereniging). Indien een tewerkstelling daarentegen een gunstig element is in het voordeel van de gezinshereniging kan dergelijk nazicht blijkbaar niet plaatsvinden en nestelt de DVZ zich in haar “passieve rol” stellende dat er geen bewijzen worden aangebracht. Zulks is kennelijk redelijk en onzorgvuldig en geeft andermaal blijk van de maximale vooringenomenheid waarbij zij kost wat kost wenst te weigeren, ongeacht alle gunstige elementen van de voorbije 8 jaren.

Dergelijke houding van de DVZ kan niet gehonoreerd worden.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich ten stelligste (andermaal) op.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *de artikelen 40ter, 42 en 43 van de Vreemdelingenwet;*
- *artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit;*
- *artikel 28 van de Richtlijn 2004/38/EG;*
- *artikel 8 EVRM;*
- *de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet;*
- *de artikelen 3, 5, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind;*
- *de materiële motiveringsplicht;*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van de artikelen 5, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en artikel 28 van de Richtlijn 2004/38/EG.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

[...]

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat onvoldoende werd aangetoond dat hij een actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakt en doordat de bestreden beslissing zijn gezinsleven en dat van zijn echtgenote en kinderen zou beperken.

Verweerder laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verweerder wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoekende een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Art. 43 Vreemdelingenwet bepaalt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Terwijl de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing motiveert:

“Het verblijfsrecht dient heden daarom opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Op 23.04.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven; en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, bij nacht.

Op 09.02.2011 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens bendevoorming en poging tot diefstal met braak.

Op 22.05.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met valse sleutels; en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is.

Betrokkene heeft, na toekenning van internationale bescherming door het Commissariaat-Generaal voor vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in juli 2006 en na toekenning van een onbeperkt verblijf in België, er heel bewust voor gekozen zich niet normconform te gedragen en zware feiten te plegen. Betrokkene heeft voldoende kansen gekregen in het Rijk, dewelke hij inmiddels zelf heeft verbrod. Betrokkene is tot drie maal toe correctioneel veroordeeld. Hij kreeg telkenmale de kans om zich opnieuw trachten te integreren in onze samenleving en een gezinsleven (verder) uit te bouwen. Er zou mogen verwacht worden dat betrokkene deze kansen met beide handen zou grijpen. Dit staat echter haaks op de veroordelingen die hij heeft opgelopen. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het feit dat betrokkene recidiveert blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De feiten van de laatste veroordeling dateren van 2012, echter is het gevaar nog steeds ontegensprekelijk actueel. In het vonnis dd. 22.05.2018 staat te lezen dat bij de bepaling van de strafmaat de rechtbank trouwens eveneens rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten, het aandeel van betrokkene bij de feiten, de leeftijd, persoonlijkheid en het strafrechtelijk verleden van de betrokkene, zijn persoonlijke situatie en het tijdsverloop sinds de feiten in 2012. De feiten werden door de rechtbank als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Er wordt gesteld in het vonnis dd. 22.05.2018 dat de betrokkenheid bij de aangehaalde feiten getuigt van een zeer verregaande normvervaging. De feiten getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen en verhogen het maatschappelijk onveiligheidsgevoel, en de gepleegde feiten kunnen geenszins getolereerd worden, zo staat te lezen. Betrokkene bevindt zich bovendien in staat van herhaling en geeft geen blijk van enig schuldinzicht. De actualiteit, de ernst, het gevaar dat betrokkene uitmaakt en het risico voor recidive worden aldus ook in het vonnis duidelijk aangestipt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).” (RvV 22 december 2017, nr. 197.311). Dat er bovendien geen PV's meer in het ANG voorkomen op betrokkenes naam sinds die feiten, getuigt er niet per definitie van dat betrokkene sindsdien daadwerkelijk zijn leven op het rechte pad zou hebben: betrokkene is immers pas voorlopig in vrijheid gesteld sinds 26.04.2019 (cfr. opsluitingsfiche “Libéré à Brugge le 26.04.2019. Liberation provisionnelle). Deze stelling houdt wel degelijk steek gelet betrokkene onder elektronisch toezicht stond. Betrokkene stond onder elektronisch toezicht van 8.10.2018 tot 26.04.2019. Gelet op het straftotaal kon betrokkene deze straf uitvoeren middels een enkelband. De procedure bestaat er uit dat veroordeelden met een straftotaal tussen de 8 maanden en de 3 jaar een activatiedatum toegekend krijgen wanneer er uitspraak is van desbetreffende rechtbank en het openstaande straftotaal werd berekend. Zij dienen zich aan in de gevangenis om een datum activatie elektronisch toezicht te bekomen, waarna zij tijdelijk in strafonderbreking worden geplaatst met oog op het uitvoeren van hun straf. Samen met de opstart van het elektronisch toezicht hetwelke in casu door de gevangenisdirectie werd toegekend, werd normaliter ook begeleiding van een justitieassistent opgestart. In die zin zou het wel degelijk vooral frappant zijn mocht betrokkene reeds opnieuw in aanraking gekomen zijn met politiediensten/gerecht in de periode dat hij het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van een proces voor de rechtbank, en vervolgens nog maar zo recentelijk voorlopig werd vrijgesteld van het dragen van zijn enkelband, hetwelke nu eenmaal één van de gangbare strafuitvoeringsmodaliteiten betreft. DVZ sluit zich gelet al het voorgaande aan bij de afwegingen die de rechtbank maakte in haar vonnis. Betrokkene vormt door

zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Minister dan ook uitdrukkelijk rekening gehouden met de aard en ernst van de feiten.

In de mate dat verzoekende partij deze feiten anders beoordeelt, laat verweerder gelden dat het loutere feit dat verzoekende partij blijkt geeft van een andere inschatting van de door haar gepleegde feiten, niet van aard is afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt voorts dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte heeft besloten dat er sprake is van een actuele dreiging.

Verzoekende partij wijst ter zake op de overwegingen van het vernietigingsarrest nr. 233.708 dd. 09.03.2020 van Uw Raad. Specifiek wijst verzoeker erop dat hij in 2018 samen met een aantal anderen werd veroordeeld en dat bij de straftoemeting rekening werd gehouden met zijn inbreng, waarbij hij tot een gevangenisstraf van 30 maanden werd veroordeeld en de hoofdverdachten straffen opliepen tot vijf jaar.

Verweerder laat gelden dat, ondanks de verschillen in straftoemeting, wel degelijk in het vonnis van 22.05.2018 expliciet wordt gesteld dat de betrokkenheid bij de aangehaalde feiten getuigt van een zeer verregaande normvervaging. De feiten getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen en verhogen het maatschappelijk onveiligheidsgevoel, en de gepleegde feiten kunnen geenszins getolereerd worden. Het loutere gegeven dat deze overwegingen niet enkel betrekking hebben op verzoeker doch tevens op de mededaders, doet geen afbreuk aan het feit dat deze overwegingen ook handelen over verzoeker. De gemachtigde van de Minister heeft deze overwegingen expliciet overgenomen, en tot de zijne gemaakt.

Het loutere feit dat verzoekende partij onder elektronisch toezicht zijn straf uitzat gedurende meer dan zes maanden, doet geen afbreuk aan het feit dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met valse sleutels; en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen, en aan de voormelde overwegingen van de correctionele rechter.

Er wordt overigens in de bestreden beslissing hieromtrent expliciet gemotiveerd als volgt:

“Dat er bovendien geen PV's meer in het ANG voorkomen op betrokkene naam sinds die feiten, getuigt er niet per definitie van dat betrokkene sindsdien daadwerkelijk zijn leven op het rechte pad zou hebben: betrokkene is immers pas voorlopig in vrijheid gesteld sinds 26.04.2019 (cfr. opsluitingsfiche “Libéré à Brugge le 26.04.2019. Liberation provisionnelle). Deze stelling houdt wel degelijk steek gelet betrokkene onder elektronisch toezicht stond. Betrokkene stond onder elektronisch toezicht van 8.10.2018 tot 26.04.2019. Gelet op het straf totaal kon betrokkene deze straf uitvoeren middels een enkelband. De procedure bestaat er uit dat veroordeelden met een straf totaal tussen de 8 maanden en de 3 jaar een activatiedatum toegekend krijgen wanneer er uitspraak is van desbetreffende rechtbank en het openstaande straf totaal werd berekend. Zij dienen zich aan in de gevangenis om een datum activatie elektronisch toezicht te bekomen, waarna zij tijdelijk in strafonderbreking worden geplaatst met oog op het uitvoeren van hun straf. Samen met de opstart van het elektronisch toezicht hetwelke in casu door de gevangenisdirectie werd toegekend, werd normaliter ook begeleiding van een justitieassistent opgestart. In die zin zou het wel degelijk vooral frappant zijn mocht betrokkene reeds opnieuw in aanraking gekomen zijn met politiediensten/gerecht in de periode dat hij het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van een proces voor de rechtbank, en vervolgens nog maar zo recentelijk voorlopig werd vrijgesteld van het dragen van zijn enkelband, hetwelke nu eenmaal één van de gangbare strafuitvoeringsmodaliteiten betreft.”

De gemachtigde van de Minister stelt aldus geheel terecht vast dat het gegeven dat verzoeker zijn straf onder elektronisch toezicht heeft uitgezeten, geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

In zoverre verzoeker stelt dat de nieuwe beslissing een kopie is van de vernietigde beslissing, wijst verweerder erop dat bovenstaande overweging toegevoegd werd aan de beslissing. Dit is wel een degelijk een essentiële ‘nieuwigheid’, zoals verzoeker het verwoordt.

Immers blijkt uit het vernietigingsarrest van Uw Raad dat het motief met betrekking tot het tijdstip van vrijlating determinerend is bij de beoordeling van de bestreden beslissing. Omwille hiervan werd uitgebreid gemotiveerd in de bestreden beslissing omtrent dit tijdstip van vrijlating.

Zo wordt gemotiveerd dat verzoeker niet meer fysiek in de gevangenis verbleef sinds 04.10.2018, doch dat hij nog niet in vrijheid werd gesteld. Immers zat verzoeker zijn straf uit onder elektronisch toezicht tot 26.04.2019. Dit betekent dat verzoeker gedurende deze periode onder intensieve controle en begeleiding stond. Dit heeft wel degelijk een invloed op de bestreden beslissing, aangezien het logisch is dat verzoeker gedurende deze periode ook geen nieuwe feiten heeft gepleegd. Het risico op een nieuwe veroordeling is immers torenhoog, net omwille van de intensieve controle en begeleiding.

In zoverre verzoekende partij erop wijst dat er ter zake een tegenstrijdigheid zou zijn, aangezien hij in deze periode werkte, wijst verweerder erop dat het eigen is aan de strafuitvoeringsmodaliteit van het elektronisch toezicht dat de veroordeelde zoveel als mogelijk zijn gewoontje terug oppikt.

Verweerder herhaalt dat verzoeker meerdere malen veroordeeld werd voor ernstige feiten, waaronder diefstal met geweld of bedreiging, bendevorming en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen.

In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat er een actueel recidiverisico is, gebaseerd op het feit dat eerdere veroordelingen verzoeker niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen.

De gemachtigde van de Minister heeft aldus geheel terecht gemotiveerd dat de bestreden beslissing te wijten is aan het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing wordt er bovendien geheel terecht op gewezen dat op het ogenblik van de meest recente feiten waarvan sprake, te weten 2012, verzoekende partij reeds gehuwd was met mevrouw K. en dat de referentiepersoon reeds geboren was. De gemachtigde van de Minister motiveert, geheel terecht, dat het stichten van een gezin klaarblijkelijk geen kentering teweeg heeft gebracht in het gedrag van verzoeker. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat de situatie van verzoeker in dergelijke mate veranderd is, dat hij geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde.

Zie ter zake:

“Inzake de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient worden opgemerkt dat verwerende partij duidelijk heeft aangegeven van oordeel te zijn dat uit het gedrag van eerste verzoekende partij blijkt dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verwerende partij heeft hierbij toegelicht dat eerste verzoekende partij op heterdaad betrappt werd bij een winkeldiefstal en dat uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat het om een recent feit gaat blijkt dat zij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij heeft hierbij tevens vermeld dat zij de bescherming van de openbare orde belangrijker acht dan het persoonlijke en familiale belang van eerste verzoekende partij en haar kinderen.

...

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan, in tegenstelling tot wat eerste verzoekende partij lijkt te willen stellen, niet worden afgeleid dat verwerende partij uitvoerige toelichtingen dient te verstrekken omtrent de aard en de ernst van inbreuken die werden vastgesteld. Verwerende partij heeft duidelijk vermeld dat eerste verzoekende partij op heterdaad werd betrappt bij een winkeldiefstal hetgeen volstaat om te begrijpen dat zij geen respect heeft voor het eigendomsrecht dat, zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, een hoeksteen is van het Belgische rechtsbestel. Verwerende partij heeft ook duidelijk gemotiveerd dat het fundamenteel belang dat zij als belangrijker beschouwde dan de private belangen van eerste verzoekende partij bestaat in de bescherming van de openbare orde. De stelling van eerste verzoekende partij dat het te beschermen fundamenteel belang niet is weergegeven mist derhalve feitelijke grondslag. Eerste verzoekende partij poogt nog de door haar gepleegde feiten te minimaliseren door te laten uitschijnen dat zij slechts een diefstal pleegde om haar kinderen te kunnen voeden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat eerste verzoekende partij in het verleden werd veroordeeld wegens de diefstal van schoonheidsproducten en lingerie en dat zij recent op heterdaad werd betrappt bij een diefstal in een kledingzaak. Van diefstallen om haar kinderen te voeden — los van het feit dat dit op zich, gelet op de mogelijkheid om gebruik te maken van gratis voedselbedeling, geen verantwoording vormt voor het plegen van een diefstal — is dan ook geen sprake.” (R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013)

En ook:

“Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing niet beperkt blijft tot een opsomming van beide veroordelingen, maar dat er eveneens wordt gewezen dat uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In de beslissing wordt bovendien aangestipt dat het persoonlijk belang van betrokkene ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde en dat om die reden het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd.” (R.v.V. nr. 133.568 dd. 20.11.2014)

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 Vreemdelingenwet ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. Het nemen van deze beslissing is wel degelijk evenredig met het familiaal

belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene verblijft in het Rijk sinds 2006 en heeft inmiddels een gezin gesticht: hij is immers intussen gehuwd met een Belgische vrouw en zij hebben samen vier kinderen. Referentiepersoon is geboren in april 2009. Betrokkene in 2011 een tweede maal veroordeeld voor feiten die zich afspeelden van maart tot augustus 2010, en in 2018 volgde een derde veroordeling voor bijzonder ernstige feiten. Het stichten van een gezin heeft klaarblijkelijk geen kentering kunnen teweegbrengen in betrokkenes gedrag. Het gedrag dat hij stelt getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kind(eren), zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behouden en/of verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. De verklaring op eer van de moeder van hun kinderen en van referentiepersoon waarnaar het verzoekschrift tot vernietiging dd. 13.01.2020 naar verwijst, doen aan voorgaande geen afbreuk. Als betrokkene zelf het hoger belang van zijn kinderen niet voorop stelt, is het niet onredelijk te stellen dat de Belgische staat heden geen prioriteit zou mogen geven aan het waarborgen van de veiligheid van haar samenleving.

Voor wat betreft de economische integratie worden bewijzen van tewerkstelling voorgelegd voor de periode van januari tot juli 2019 bij C. I. Belgium NV en een uittreksel personeelsorder 36557 uit zijn personeelsdossier waaruit een goede arbeidsethos blijkt. Deze tewerkstelling is inmiddels beëindigd: betrokkene zou sinds augustus 2019 werkloos zijn wegens een teveel aan personeel. Verder zou betrokkene volgens het verzoekschrift heden aan het werk zijn als vislosser – vissorteerder. Bewijzen hiervan werden niet aangebracht. Werkbereidheid en tewerkstelling zijn zonder meer een positief element, echter kunnen ze het nemen van deze beslissing niet in de weg staan. De tewerkstelling doet immers geen afbreuk aan het feit dat betrokkene sinds zijn verblijf in België reeds drie maal definitief correctioneel veroordeeld werd. Een eerste keer op 23.04.2007 voor feiten die zich afspeelden op 15.01.2007, amper een half jaar nadat betrokkene door het CGVS de vluchtelingenstatus werd toegekend; een tweede keer 09.02.2011 voor feiten die zich afspeelden in 2010 waarbij betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevond; en tot slot op 22.05.2018 voor feiten die inderdaad dateren van 2012 maar waarover de rechtbank stelde dat ze bijzonder ernstig waren en zij het nodig achtte betrokkene een gevangenisstraf van 30 maanden op te leggen. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd, hij kan de kennis en werkervaring die hij in België heeft opgedaan, aanwenden in het land van herkomst. Voor wat betreft de voorgehouden tegenstrijdigheid met betrekking tot de strafuitvoering van betrokkene en de aangehaalde tewerkstelling: hoewel in de vorige beslissing dd. 11.12.2019 nergens werd gesproken over enige vrijstelling uit de gevangenis op de aangehaalde datum, wordt heden duidelijk gesteld dat het een vrijstelling van strafuitvoering onder elektronisch toezicht betreft (procedure Surv. Elec Dir sauf DD - accorder la surveillance électronique of EtDir, uitgezonderd TD (thuisdetentie) – zijnde elektronisch toezicht, toegekend door de directie van de gevangenis, zoals af te lezen valt uit de opsluitingsfiche). De beoordeling van de tewerkstelling van betrokkene in die periode en stellen dat er sprake is van strafuitvoering waarvan hij werd vrijgesteld op 26.04.2019 is in die zijn helemaal niet tegenstrijdig. Tewerkstelling of het zoeken naar werk is vaak één van de voorwaarden. Veroordeelden kunnen een aangepast uurrooster aanvragen aan de bevoegde dienst (te weten, het VCET. NCET voor 6e staatshervorming en overheveling naar de Vlaamse overheid) om te kunnen gaan werken. Voor wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene: afgezien van het gegeven dat er geen rechten kunnen geput worden uit verblijf dat – geheel door toedoen van betrokkene – werd ingetrokken (intrekking vluchtelingenstatus), stellen we vast dat betrokkene heden 38 jaar is en reeds 13 jaar in België verblijft. Betrokkene werd in 2006 erkend als vluchteling. Echter werd deze status dus op 24.07.2019 ingetrokken. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Daaruit blijkt dat betrokkene de inhoud van de beslissing dus niet betwist en akkoord gaat met de gevolgen die het nemen van de beslissing met zich meebracht. Betrokkene is op 25-jarige leeftijd in België toegekomen. Gelet op zijn verblijf in het Rijk kan weliswaar worden aangenomen dat hij banden heeft ontwikkeld met België. Maar deze zijn niet van een dergelijke uitzonderlijke aard dat deze zouden opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Noch kan dit opwegen tegen de 25 jaar van zijn leven dat hij heeft doorgebracht in zijn land van herkomst en waar hij is opgegroeid. Hij draagt de Russische nationaliteit, en uit de vragenlijst dd. 23.09.2019 blijkt dat betrokkene ook nog familie heeft in het land van herkomst en dat hij het Tsjetsjeens en Russisch nog steeds machtig is. Betrokkene heeft voorts tot tweemaal toe een internationaal paspoort aangevraagd (2011 en 2016). Hieruit blijkt dat de banden met het land van herkomst nog dermate sterk moeten zijn gelet het risico dat hieraan toenertijd zou moeten verbonden zijn geweest (betrokkene was immers erkend als vluchteling). Verder blijkt ook uit het dossier dat betrokkene er belang aan hecht dat zijn kinderen ook de Russische nationaliteit zouden krijgen. Dit alles getuigt ervan dat betrokkene nog heel veel affiniteit heeft met zijn land van herkomst. Gezien de voormelde veroordelingen is het daarenboven redelijk te stellen dat betrokkene zich gedurende zijn

verblijf in België alvast niet heeft opgehouden in een gunstig sociaal netwerk. Er kan bijgevolg geenszins gesteld worden dat de sociale en culturele banden met België groter zouden zijn dan die met het land van herkomst. Er is voorts geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor betrokkene om zich in Rusland te vestigen. Wat betreft de sociale- en culturele integratie werd verder een uittreksel voorgelegd uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling dd. 17.06.2019 en verklaarde hij op 23.05.2019 in de vragenlijst Nederlands te lezen en/of schrijven en lessen Nederlands (modules 1.1 en 1.2) te hebben gevolgd. Daarnaast zou hij een opleiding (technisch beroep voor anderstaligen) bij VDAB hebben gevolgd. Het verklaarde dat hij de Nederlandse taal machtig zou zijn, wordt niet gestaafd en er zijn tegenindicaties hierover in het dossier terug te vinden: bij zijn proces in 2018 liet betrokkene zich immers bijstaan door een beëdigde tolk in de Russische taal. Het loutere feit dat betrokkene ruim 13 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. De veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen getuigen hier ook van: het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de wettelijke staat van herhaling dient vastgesteld te worden dat betrokkene dus eveneens geen lering lijkt te trekken en de maatschappelijke normen en waarden naast zich neer legt. Voor wat betreft de verklaringen op eer van burens, zijn kinderen hun schooldirectie dient opgemerkt te worden dat het verklaringen op eer betreffen waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten. De directeur van de kleuterschool Westdiep bijvoorbeeld laat uitschijnen dat betrokkene zich op een erg betrokken wijze heeft weten integreren en uit de wenst dat er meer gezinnen van vreemde origine dat zouden moeten doen. Echter kan niet worden vastgesteld dat de burens en aangehaalde schoolhoofden op de hoogte werden gesteld van het volledige plaatje alvorens dergelijke verklaring neer te pennen. Uiteraard dient bij huidige beslissing aangestipt te worden dat de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht van betrokkene niet tot gevolg heeft dat de kinderen of hun moeder het Rijk zouden moeten verlaten. »

Verzoekende partij stelt dat hij zinnig intussen als goede burger bewijst door te werken, financieel in te staan voor zijn gezin met kinderen en geen nieuwe feiten meer te plegen.

Verweerder wijst erop dat de bovenstaande beoordeling op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet rekening hiermee rekening houdt, doch dat door de gemachtigde van de Minister geheel terecht geoordeeld werd dat het stichten van een gezin klaarblijkelijk geen kentering teweeg heeft gebracht in het gedrag van verzoeker en dat dit gedrag allerminst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen.

In die zin heeft de gemachtigde van de Minister dan ook geheel terecht beslist tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij beroept zich vervolgens op het hoger belang van zijn minderjarige kinderen.

Verzoeker beroept zich op artikel 3 van het IVRK, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 22bis van de Grondwet.

De vraag stelt zich welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van het enig middel, nu de vordering niet namens het kind werd ingesteld (R.v.St. 9 november 1994, nr. 50.131).

Zie ook:

“De bestreden beslissingen zijn geen “maatregelen betreffende kinderen” in de zin van artikel 3, tweede lid van het Kinderrechtenverdrag, doch maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde. Het gegeven dat de in casu bestreden beslissingen bepaalde neveneffecten kunnen hebben waardoor ook het kind van verzoekers wordt geraakt – in de zin dat het ofwel niet permanent met een ouder zal kunnen samenleven of dat het verplicht zal zijn met deze ouder elders dan in België te wonen – impliceert niet dat deze beslissingen zonder meer kunnen worden beschouwd als “maatregelen betreffende kinderen” in de zin van artikel 3, tweede lid van het Kinderrechtenverdrag en dat verweerder in casu alles zuiver vanuit het standpunt van verzoekers’ kind dient te bekijken. (R.v.V. nr. 179 175 van 12 december 2016)

Verzoekende partij stelt dat hij mee instaat voor de dagdagelijks opvoeding van de kinderen en het onderhoud van zijn gezin. Hij is de enige kostwinner binnen het gezin.

Aangaande de vermeende schending van artikel 3 IVKR laat de verweerder verder gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Dienaangaande, dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State in zijn arrest dd. 30.03.2005 onder meer werd geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, “geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde” (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

Uiterst ondergeschikt laat verweerder m.b.t. bovenvermelde vermeende schendingen van het IVRK gelden dat het artikel 3, par. 2 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat de Staten die partij zijn zich ertoe

verbinden het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders.

Hieronder dient te worden begrepen de plicht om zich te schikken naar de Belgische rechtsregels, en om geen misdrijven te begaan / de openbare orde te schaden.

Terwijl verzoekende partij, zoals hierboven uiteengezet, meermaals inbreuken tegen de openbare orde beging en verschillende malen correctioneel veroordeeld werd.

Verweerder wijst er in dit kader nogmaals op dat de correctionele rechtbank te Antwerpen in zijn vonnis dd. 22.05.2018 oordeelde dat de gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd dienen te worden en dat de betrokkenheid van verzoeker duidt op een zeer verregaande normvervaging.

In de bestreden beslissing wordt hierover geheel terecht als volgt gemotiveerd:

“Referentiepersoon is geboren in april 2009. Betrokkene in 2011 een tweede maal veroordeeld voor feiten die zich afspeelden van maart tot augustus 2010, en in 2018 volgde een derde veroordeling voor bijzonder ernstige feiten. Het stichten van een gezin heeft klaarblijkelijk geen kentering kunnen teweegbrengen in betrokkenes gedrag. Het gedrag dat hij stelt getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kind(eren), zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behouden en/of verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. De verklaring op eer van de moeder van hun kinderen en van referentiepersoon waarnaar het verzoekschrift tot vernietiging dd. 13.01.2020 naar verwijst, doen aan voorgaande geen afbreuk. Als betrokkene zelf het hoger belang van zijn kinderen niet voorop stelt, is het niet onredelijk te stellen dat de Belgische staat heden geen prioriteit zou mogen geven aan het waarborgen van de veiligheid van haar samenleving.”

Dat gesteld wordt dat verzoeker actief de vaderrol opneemt en aldus zijn normen en waarden overbrengt aan zijn kinderen, kan niet anders dan als zorgwekkend worden beschouwd, daar waar de correctionele rechtbank aangaf dat er sprake is van een zeer verregaande normvervaging.

Verzoekende partij haalt voorts een schending van artikel 22bis van de Grondwet aan, artikel dat luidt als volgt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen van verzoekende partij.

Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissing de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Deze beslissing bevat aldus geen verwijderingsmaatregel.

Het weze daarbij herhaald dat de gemachtigde van de Minister oordeelde dat de belangen van het gezin in deze ondergeschikt zijn aan die van de samenleving, en dit rekening houdend met de ernstige dreiging die uitgaat van verzoekende partij ten overstaan van de belangen van de maatschappij.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing de rechten van het kind wel degelijk in aanmerking genomen heeft.

Ten slotte beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 van het EVRM.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is niet ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Het is dan ook ten overvloede en strikt subsidiair dat verweerder vervolgt dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Verzoekende partij beroept zich op de relatie met zijn echtgenote, mevrouw H. K., en hun vier minderjarige kinderen, die allen de Belgische nationaliteit bezitten.

Verweerder betwist niet dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote en kinderen als een beschermenswaardige relatie moet worden aanzien.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar zijn integratie in België, merkt verweerder op dat louter sociale en zakelijke relaties niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen.

De vraag stelt zich ook op welke integratie verzoekende partij zich ter zake beroept. Verzoekende partij mag dan wel al meer dan 10 jaar in België verblijven, en mag hier dan al tewerkgesteld zijn (geweest), toch kan uit het administratief dossier niet anders dan vastgesteld worden dat verzoekende partij de waarden en normen van de Belgische samenleving niet deelt, en gedrag heeft gesteld dat niet met integratie in onze samenleving te verzoenen valt.

Zie ter zake:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren, in weerwil tot wat verzoekende partij beweert.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat hij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij haalt aan dat zijn echtgenote en kinderen de Belgische nationaliteit hebben en dat zij het land niet kunnen verlaten teneinde zich bij verzoeker te voegen.

Verweerder herhaalt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd dat de verzoekende partij reeds drie maal (definitief) correctioneel veroordeeld werd.

Verzoeker haalt aan dat de laatste veroordeling dateert van 22.05.2018, doch betrekking heeft op feiten van 2012. Verzoeker zou intussen gedurende de afgelopen 8 jaar nimmer in aanraking zijn gekomen met justitie.

Verweerder laat gelden dat deze feiten door de rechtbank als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden en dat geoordeeld werd dat de betrokkenheid van verzoeker duidt op een zeer verregaande normvervaging.

Er is bovendien geen sprake van een op zichzelf staand misdrijf: verzoekende partij werd meermaals correctioneel veroordeeld, wat aanduidt dat het risico actueel is, en dit ook al dateren de meest recente onderliggende feiten inmiddels van enkele jaren terug.

Deze feiten vormden ook de grondslag voor de intrekkingbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24.07.2019 overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgaande elementen blijkt dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het algemeen belang is aldus ernstig in gevaar.

Er dient vervolgens een afweging gemaakt te worden tussen het algemeen belang en de individuele belangen van verzoeker, waarbij dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan het gezinsleven met de echtgenote en minderjarige kinderen van verzoekende partij.

Zie in die zin:

“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken “fair balance”-toetsing.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Indien zijn echtgenote en kinderen ervoor zouden kiezen om verzoeker niet te volgen, toont verzoeker niet aan dat zij – gedurende de periode van (tijdelijke) scheiding – niet in staat zouden zijn om een nauw contact te onderhouden via periodieke bezoeken of via moderne communicatiemiddelen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker de schending aanvoert, inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.2.1. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet, daar er in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet – dat aldus de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of

andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de

samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006- 2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33). De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 10 mei 2007) werd vervangen als volgt:

“2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”

In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: *“Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.”* (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid, van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: het HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, *“om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”*. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen.

Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt, onder meer een verwijderingsmaatregel, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (HvJ 8 april 1976, C-48/75, *Royer*, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09,

P.I., pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging*” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, *Bouchereau*, pt. 35). De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij haar beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

De Raad merkt voorafgaandelijk op dat de verwerende partij verwijst naar het arrest nr. 233 708 van 9 maart 2020, en vervolgens stelt dat het verblijfsrecht “*heden daarom opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12 1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.*” Zoals hoger gesteld, vereist de weigering van verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een proportionaliteitsafweging en noodzakelijkheidsafweging en kan niet zonder meer “*daarom*” *a priori* besloten worden tot een weigering van verblijf. Het bestuur dient haar beoordeling te steunen op een afweging van alle relevante elementen van de zaak.

2.2.2. Verzoeker betoogt dat de feiten die hem worden verweten dateren uit 2012, dat hij zich sindsdien correct heeft gedragen, dat hij werkt en dat er geen gevaar op recidive is. Hij verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 233 708 van 9 maart 2020, waarin werd vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker na 2013 nog in de gevangenis heeft gezeten, alsook op het feit dat in het vonnis van de correctionele rechtbank van 22 mei 2018 sprake was van een gedifferentieerde veroordeling. Verzoeker werd daarbij veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden, daar waar de hoofdverdachten straffen opliepen tot vijf jaar.

Met betrekking tot het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker pas voorlopig in vrijheid is gesteld op 26 april 2019. Er wordt thans vermeld dat verzoeker onder elektronisch toezicht stond van 8 oktober 2018 tot 26 april 2019. Vervolgens wordt de werkwijze van het elektronisch toezicht uiteengezet.

2.2.3. Het motief dat verzoeker van 8 oktober 2018 tot 26 april 2019 zijn straf uitzat onder het systeem van elektronisch toezicht - zodat dit geen garantie inhoudt dat verzoeker zijn leven zou hebben gebeterd - behoort tot de discretionaire appreciatiebevoegdheid van het bestuur en kan als dusdanig niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Evenwel blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoeker in werkelijkheid reeds sedert 2013 in vrijheid is.

Uit het uittreksel uit het strafregister in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in voorlopige hechtenis zat van 7 augustus 2013 tot 12 september 2013. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 22 mei 2018 blijkt niet dat verzoeker op het ogenblik van de uitspraak aangehouden was. Hoewel verzoeker werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van dertig maanden, werd de onmiddellijke aanhouding niet bevolen. Na zijn veroordeling op 22 mei 2018 heeft verzoeker zich op 26 juli 2018 aangeboden bij de gevangenis en werd hem op diezelfde dag de gunst toegekend van de strafonderbreking tot 4 oktober 2018. Vervolgens werd hij onder het regime van elektronisch toezicht geplaatst.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de verwerende partij zich bij de beoordeling van het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde heeft beperkt tot een beoordeling van de periode waarin hij onder elektronisch toezicht was, van 8 oktober 2018 tot 26 april 2019, en vervolgens van de

periode van (voorlopige) invrijheidstelling van 26 april 2019 tot aan het nemen van de bestreden beslissing op 11 september 2020. Waar de verwerende partij aldus stelt dat "*het gevaar nog steeds ontegensprekelijk actueel*" is, heeft zij zich beperkt tot de periode van drieëntwintig maanden, terwijl uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker niet meer in de gevangenis zou hebben verbleven sinds 12 september 2013, en dus bij het nemen van de beslissing in werkelijkheid reeds zeven jaar in vrijheid was. Er blijkt uit de gegevens van de zaak niet dat verzoeker in die periode misdrijven heeft gepleegd. De Raad dient dan ook vast te stellen dat de verwerende partij bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak.

Het klopt dat verzoeker in 2007 en 2011 reeds correctioneel werd veroordeeld, zodat er sprake is van recidive. De verwerende partij moet evenwel bij de afweging tussen de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin ten opzichte van het maatschappelijk belang, rekening houden met alle pertinente elementen van de zaak. Het feit dat verzoeker sedert 2012 geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd, het feit dat hij getrouwd is met een Belg waarmee hij samen vier Belgische kinderen heeft, dat hij sedert jaren werkt en kostwinner is van het gezin, zijn daarbij belangrijke elementen. Waar de bestreden beslissing motiveert dat het hebben van kinderen geen kentering heeft veroorzaakt in verzoekers gedrag, worden de zaken ook niet volledig gepresenteerd. De bestreden beslissing wijst op het feit dat het kind, in functie waarvan de aanvraag werd ingediend, geboren is in 2009, terwijl verzoeker nog misdrijven heeft gepleegd in 2010 en 2012. De bestreden beslissing vermeldt echter niet dat de overige kinderen geboren zijn in 2010, 2012 en 2014. De "*kentering*" kan dan ook op een later tijdstip zijn voorgevallen.

Waar de verwerende partij zich steunt op het vonnis van 22 mei 2018 om te stellen dat het gevaar voor de openbare orde hoe dan ook zeer ernstig is omdat in dit vonnis sprake is van een verregaande normvervaging en een manifest gebrek voor de eigendomsrechten van anderen, heeft de Raad er in zijn arrest nr. 233 708 van 9 maart 2020 reeds op gewezen dat dit vonnis betrekking heeft op alle verdachten in de zaak en niet enkel betrekking heeft op verzoeker (die de zevende van de tien beklaagden was in deze zaak). De correctionele rechter oordeelde dat verzoeker zich in een staat van herhaling bevond en een straf moest krijgen die een voldoende sterk signaal vormt dat de feiten niet kunnen getolereerd worden. Ondanks deze sterke veroordeling werden de straffen gedifferentieerd en werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden, daar waar de hoofdverdachten straffen opliepen tot vijf jaar. Verzoeker diende bovendien zijn straf niet werkelijk in de gevangenis te ondergaan.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het tijdsverloop sinds de laatste feiten, het huidige gedrag van de verzoeker en het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit. De weigering van verblijf om redenen van openbare orde is geen straf of sanctie die ertoe strekt een gedrag te bestraffen, maar een preventieve administratieve veiligheidsmaatregel die door de autoriteiten wordt genomen vanuit de zorg om de openbare orde en de nationale veiligheid op het grondgebied te bewaren. De verplichting die de Staten hebben om de orde te handhaven en misdrijven te voorkomen, vormt een wettig doel dat een dergelijke beslissing verantwoordt, voor zover zij "*in een democratische samenleving noodzakelijk*" is (EHRM, grote kamer, 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §§ 67-68). Met de overweging: "*DVZ sluit zich gelet al het voorgaande aan bij de afwegingen die de rechtbank maakte in haar vonnis*", om vervolgens te besluiten dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid, rijst de vraag of de verwerende partij de zaak niet veeleer benadert vanuit een repressieve invalshoek. Alleszins blijkt niet dat rekening werd gehouden met de hoger aangehaalde, meer recente, elementen van de zaak.

2.2.4. De tegenwerpingen in de nota met opmerkingen met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing werden in hogerstaande bespreking reeds beantwoord.

Waar de verwerende partij nog opwerpt dat geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, hetgeen erop zou wijzen dat rekening werd gehouden met het gezinsleven, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet motiveert dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt of zal worden afgegeven. Het betreft dan ook een *a posteriori* motief, waar geen rekening mee wordt gehouden. Bovendien komt verzoeker terecht in een situatie, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Artikel 7 voorziet dat in dit geval in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven. Verzoeker heeft geen enkele zekerheid dat op een later tijdstip hem niet alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten zal worden afgegeven. Dat actueel nog geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, doet dan ook geen afbreuk aan de verplichting

om bij de weigeringsbeslissing over te gaan tot een correcte afweging van het algemeen belang *versus* het recht op een gezinsleven van de verzoeker.

Verzoeker maakt dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 11 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT